

Nr 237.

Av herr **Nylander**, om tullbehandlingen av med varor inkommande emballage.

Tullbehandlingen av emballage, vari varor inkomma, har i visst hänseende undergått förändring i och med att den nya tulltaxeförordningen trätt i kraft den 1 januari innevarande år. Därest emballaget icke enligt tulltaxans bestämmelser inräknats i varans vikt vid förtullningen, har det tidigare endast i vissa, i praktiken relativt sällan förekommande fall varit tullpliktigt, under det att numera jämlikt § 5 mom. p. tulltaxeförordningen emballaget skall beläggas med särskild tull, om detsamma utgör en såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel och icke skall inräknas i varans vikt eller värde. Genom denna bestämmelse har man uppenbarligen velat förhindra, att emballage av förenämnt slag försäljes inom landet utan att stadgad tull erlagts för detsamma. Förändringen har emellertid medfört allvarliga olägenheter, när det — såsom mycket ofta förekommer — gäller emballage, vilket antingen förbliver i säljarens ägo och därför återutföres efter användningen eller tillhör köparen och av honom utförts före varans införsel.

I det första fallet bereda visserligen bestämmelserna i tulltaxeförordningens § 8 mom. 1 b) möjlighet för importören att erhålla s. k. temporär tullfrihet för emballaget. Dylik tullfrihet medgives emellertid endast efter framställning till tullanstalten i varje särskilt fall, ett krav, som har sitt fulla berättigande, när det gäller övriga varor, som avses i § 8, men är opraktiskt och onödigt betungande för importören, då det gäller en regelbunden in- och utförsel av emballage, varom här i allmänhet är fråga. Samma är förhållandet med kravet på full identitet mellan de in- och utförda varorna, vilket krav beträffande emballage i praktiken är så betungande, att det i vissa fall torde göra medgivandet om tullfrihet helt illusoriskt.

Vad beträffar det andra, ovan nämnda fallet, d. v. s. emballage, som tillhör köparen och av honom utförts före varans införsel, föreligga samma svårigheter med avseende på identitetskravet. Den utländske varusäljaren kan nämligen ofta icke garantera, att samma emballage som det utförda kommer till användning vid varans emballering utan endast em-

ballage av samma slag. Returintyg enligt tulltaxeförordningens § 5 mom. s. kan under sådana förhållanden icke avgivas av importören.

I fråga om *särskilt inkommande*, gammalt och begagnat emballage åtnjutes tullfrihet enligt tulltaxeförordningens § 5 mom. r., under förutsättning att emballage av samma slag och myckenhet vid tidigare tillfälle av varuhavaren utförts eller är avsett att sedermera av honom utföras med varor. I detta fall erfordras sålunda ingen särskild framställning om tullfrihet, varjämte kravet på full identitet mellan det in- och utförda emballaget eftergivits.

Då de nu ikraftträdde bestämmelserna såsom ovan framhållits visat sig innebära stora svårigheter vid den praktiska tillämpningen, och då några skäl näppeligen lära föreligga att strängare bestämmelser skola gälla för *med varor inkommande emballage* än för *särskilt inkommande begagnat emballage*, hemställes,

att riksdagen med upphävande av bestämmelserna i tulltaxeförordningens § 8 mom. 1 b) måtte besluta, att till § 5 i samma förordning fogas ett nytt moment av följande lydelse:

(Tullfrihet åtnjutes för:)

tullpliktigt emballage, vari varor inkomma, därest det icke skall inräknas i varans vikt eller värde, ävensom för järncylindrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull eljest skall utgå, allt försåvitt emballage av samma slag och myckenhet vid tidigare tillfälle av varuhavaren utförts eller är avsett att sedermera av honom utföras.

Stockholm den 21 januari 1930.

Erik Nylander.